

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 1 ·

Lori
FOSTER

Bus
karšta...

negundyk manęs

Meilė aplanko,
kai mažiausiai tikiesi

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 1 ·

Lori
FOSTER
Bus
karšta...

negundyk manęs

Meilė aplanko,
kai mažiausiai tikiesi

Romanas

Vilnius
2018

Skiriu savo vyriausiajam sūnui Aronui.
Daugelis aplinkinių tokie vienodi, o tu –
vienas iš milijono. Niekada to nepamiršk!
Be galo tavimi didžiuojuosi. Myliu tave
labiau, nei galiu nusakyti žodžiais.

Tavo mama

Honora Braun nesitikėjo, kad vairuoti sunkvežimį su baldais persikraustant bus taip sudėtinga. Automobiliu su mechanine pavarų dėže ji nebuvo važiavusi nuo pat mokyklos baigimo prieš dešimt metų. Akivaizdu, kad įgūdžiai pasimiršo. Perjungdama pavarą Honora susiraukė ir bandė nekreipti dėmesio į priekinėje sėdynėje įsitačiusią geriausią draugę Leksę. Ši mėgdavo patraukti ją per dantį.

Automobiliui įvažiavus į dar vieną kelio duobę ir šoktelėjus, Leksė sudejavo.

– Atrodo, kad žudai šį sunkvežimį.

Gal iš tiesų taip ir yra.

Pro langą stebėdama naująją Honoros kaimynystę Leksė užsikėlė basas pėdas ant prietaisų skydelio ir pasistatė ant krūtinės skardinę šaltos kolos.

– Kiek čia daug medžių.

– Taip. Ir kokie jie dideli.

– Visur aplink krinta jų šešėliai, – pastebėjo Leksė ir atsisuko į Honorą. – Ar supranti, kad daugelis šių namų atrodo tarsi iš šeštojo dešimtmečio?

– Toks šio rajono stilius, – bandė teisinti Honora, nors pati suprato, kad toks įspūdis susidaro ir dėl sutrūkinėjusių šaligatvių bei senų medžių. – Man teks pertvarkyti savo kiemą. Jis visas apaugęs žolėmis ir gana... Netvarkingas, – suraukusi nosį pridūrė Honora.

Švelniai pasakyta. Priešais jos naująjį namą plytinti pievelė buvo apžėlusai piktžolėmis, pilna nudžiūvusių krūmokšnių ir įvairių nuolaužų. Bet kam tai rūpi? Kada nors ji nusipirks žalių krūmų, pasodins gėlių, gal net įrengs baseinėlį paukščiams.

Honora sau priminė, kad užpakalinis kiemas didesnis už mažą pievelę namo priekyje. Deja, jis buvo ne ką tvarkingesnis, užtat vedė link žavaus upokšnio. Kieme augo gražūs medžiai. Jie atrodė stiprūs ir sveiki, tereikės kiek apgenėti šakas.

Svarbiausia, kad ji gyvens nuosavame name, arčiau ligoninės, kurioje guli jos senelis. Honora ten lankydavosi kartą per dieną, o kai kada net dažniau, tad gyventi netoliese bus labai patogiu.

– Kaip laikosi tavo senelis?

Geraširdė Leksė visada lengvai nuspėdavo, kas slegia draugę. Atsidėkodama Honora nusišypsojo, bet šypsena išėjo liūdna.

– Kaskart, kai jį pamatau, jis atrodo vis prasčiau. Tegaliu stengtis, kad jaustųsi kiek įmanoma patogiau.

Užjausdama Leksė uždėjo ranką Honorai ant peties.

– Turbūt pikčiurnų kompanija nelabai padeda?

Pikčiurnų kompanija buvo vienas iš Leksės sugalvotų Honoros giminaičių kodinių pavadinimų. Leksė taikliai apibūdino jos dviejų tetų, pusseserės ir senelio sesers elgseną.

– Jie labai užsiėmę, labai nusiminę ir...

– Tu labai geras žmogus, Honora. Juk žinai tai?

Tokiomis frazėmis Leksė iš tiesų norėdavo pasakyti: „Nesąmonė.“ Honora atsiduso.

– Aš stengiuosi. Bet pripažįstu: kartais ir man pritrūksta kantrybės.

– Tu be galo kantri. Tai jie blogiukai, ne tu.

– Jie tik žmonės, turintys tvirtai išsisknijusių įpročių, – pataisė Honora.

– *Hoonoora*, – priekaištingu balsu nutęsė Leksė. – Nustok juos ginti.

Ar ji tikrai taip elgiasi? Galbūt. Tačiau tenorėjo palaikyti taiką ir ramybę. Ši diena labai svarbi, tad Honora stengėsi išlikti linksma ir laiminga, dėl nieko nesirūpinti ir ant nieko nepykti.

Sunkvežimis pasuko į žavią seną gatvelę. Pagaliau Honora pamatė savo gražųjį, nuostabųjį, gyvenimą keičiantį namą. Jį įsigyti Honora išgalėjo dėl naujo Ašvudo miesto Ohajo valstijoje prekybos rūmų nutarimo. Jie paskelbė apie savo naują misiją – atgaivinti Klirbruko miestelį. Įvairiomis iniciatyvomis buvo bandoma privilioti verslininkų ir naujų gyventojų.

Buvo skelbiama, kad miestelyje pavyko sumažinti nuskalstamumą ir sutvarkyti aplinką. Honoros laimei, prekybos rūmai siūlė finansinę paramą naujakuriams, įsigyjantiems apleistus namus. Buvo keliama vienintelė sąlyga – naujieji savininkai turėjo greitai suremontuoti savo namus. Honora nekantravo, kol galės pradėti.

Kurį laiką su pinigais bus striuka, bet daugelis darbų pareikalaus laiko ir energijos, o ne grynujų. Ji kaip nors sugebės tame beprotiškame sūkuryje, vadinamame gyvenimu, atrasti ir laiko, ir jėgų.

– O dangau, – apsiniaukusi suniurnėjo Leksė. Ji nuleido pėdas ant automobilio grindų ir pasilenkė į priekį tiek, kiek tik leido saugos diržas. – Būk gera, pasakyk man, kad mes važiuojame ne ten.

– Ten, – didžiuodamasi patvirtino Honora. Taip, namas kiek apleistas, veja peraugusi, o aplinka netvarkinga. Bet

visa tai *jos*. Gal Leksė ir neįsivaizdavo, kaip gražiai galima viską sutvarkyti, bet Honora nesunkiai tai regėjo.

– Čia tereikia šiek tiek dėmesio, meilės ir pastangų.

– O gal greičiau... Viską nugriauti?

– Nebūk tokia dramatiška, – Honora susiraukė ir pridūrė: – Norėjau, kad pasidžiaugtum už mane.

– Aš džiaugiuosi. Tiesiog nesuprantu, kodėl visada pasirenki sunkiausią kelią, – Leksė nutilo, giliai įkvėpė ir išsitiesė. – Aš padėsiu. Su visais darbais. Ne, nesiginčyk. Nesakau, kad esu stipri. Pripažįstu, jog niekada nesu nieko atnaujinusi. Tiesą sakant, niekada net neturėjau rankose plaktuko. Bet aš tave palaikau.

– Padėsi man ištaikiusi laisvą akimirką tarp pasimatymų, darbo ir apsipirkinėjimų? – Honora mylėjo Leksę tarsi seserį, bet jų darbotvarkės ir pomėgiai skyrėsi tarsi diena ir naktis.

Merginoms artėjant prie Honoros namo iš greta stovinčio garažo išėjo trys vyrai. Akivaizdu, kad jie darbavosi prie automobilio. Vienas iš jų rankose laikė kažkokį variklį, o kitas mostelėjo į jį. Aukščiausias vyras, šluostydamasis rankas į rankšluostį, linktelėjo galva.

– O, labas, – nudžiugo Leksė. – Kas gi čia? Vyriški saldainiukai? Labai *seksualūs* vyriški saldainiukai, – ji atsisuko į Honorą. – Tu man apie juos nepasakojai!

Dar kartą dirstelėjusi į vyrus Honora papurtė galvą. Ne, ji nieko neslėpė. Šiandien pirmą kartą pamatė šiuos vyrus. Tikrai pirmąkart, nes jei būtų mačiusi juos anksčiau, tikrai prisimintų.

– Ak, prašau, prašau, prašau, – šnibždėjo Leksė. – Tegu jie būna viengungiai.

Vyrai atsisuko į besiartinantį sunkvežimį.

Leksė mojuodama pajudino pirštus ir plačiai išsišiepė.

– Gerai, gal vis dėlto Klirbrukas ir turi viliojančių dalykų.

Honora sutriko dėl trijų vyrų žvilgsnių ir, bandydama pastatyti sunkvežimį priešais namą, užvažiavo ant šaligatvio. Lyg to būtų negana, atsitrenkė į šiukšlių konteinerį ir šis siaubingai barškėdamas nuriedėjo gatve.

– Ak, velniava, – nusikeikė Honora. Sunkvežimis smarkiai trūktelėjęs sustojo, o ji iš gėdos suakmenėjo tikėdamasi, kad vyrai pasuks savo keliu ir nekreips į ją dėmesio.

– Puikiai pasidaravai naikindama konteinerį, – entuziastingai pagyrė Leksė. – Tai tikrai atkreipė jų dėmesį.

– Aš visai netrokštu jų dėmesio, – sudejavo Honora.

Leksė nusijuokė ir nuramino:

– Atsipalaiduok. Jie ir taip mus stebėjo.

Štai koks tas pirmasis išpūdis. Piktai pašnairavusi į draugę Honora subarė:

– Tyliau. Dėl Dievo meilės, nustok į juos spoksojusi!

– Per vėlu, – Leksė skubiai pasikedeno trumpus šviesius plaukus ir pasitaisė marškinėlius. V formos iškirptę ji patempė žemyn. – Jie jau eina mūsų link.

– O varge, – Honora giliai atsiduso, išjungė automobilio pavarą, užgesino variklį ir dar kartą giliai įkvėpė. – Uždaryk langą. Apsimesk, kad jų nematai. Jei labai greitai išspruksime į namą, gal jie paliks mus ramy...

– Sveiki.

Susigūžusi iš baimės Honora dirstelėjo į Leksę ir pamatė, kad visi trys vyrai pro langą žvelgia į sunkvežimio vidų. Jie buvo tokie aukšti, kad norėdami pažiūrėti vidun turėjo pasilenkti. Vienas vyras vilkėjo marškinėlius, kitas – megztinį atverčiama apykakle, o trečias buvo pusnuogis.

Jie visi buvo tamsiaplaukiai, juodavo neskustų barzdų šešėliai. Trijulė tiesiog spinduliavo smalsumu. Du vyrai žavingai nusišypsojo.

Tačiau Honorai kvapą užgniaužė ne tai, o įtemptas pusnuogio vyro žvilgsnis. Ji mirksėjo ir spoksojo, mirksėjo ir spoksojo. Ir niekaip negalėjo liautis.

Jauniausias iš trijų vyrų, dėvintis marškinėlius, nusijuokė.

– Pričiuopome. Dabar jau nepasislėpsite.

– Koltai, – tyliau, žemu balsu tarė nesišypsantis vyras ir Honorai sudilgsėjo visos nervų galūnėlės, o širdis ėmė greičiau plakti. – Gal pakeltum konteinerį ir surinktum šiukšles?

Koltas nusišypsojo.

– Taip, pone, – linksmi atsakė jis ir nuskubėjo dirbti. Leksė nusekė jį žvilgsniu.

Besišypsantis vyras petimi pasirėmė į sunkvežimio šoną ir susikryžiavo ant krūtinės rankas.

– Jam septyniolika, – perspėjo jis.

– Kam? – pasitiksliino Leksė.

– Mano sūnui, – vyras linktelėjo Kolto pusėn. – Tiesiog pranešu.

Leksė iš nuostabos išsižiojo ir dar kartą pažiūrėjo į Koltą.

– Negali būti. Gal Klirbruko vandenyje pilna testosterono? Jis atrodo mažiausiai dvidešimt vienu.

Vyras gūžtelėjo plačiais pečiais ir sutiko:

– Gal ir tiesa.

Honoros skruostus užplūdo karštis. Padėtis tapo vis sudėtingesnė. Negana to, kad parvertė jų šiukšlių konteinerį, vyrai nugirdo, kaip ji tikėjosi jų išvengti, dabar Leksė dar ir spoksojo į paauglį. Nesvarbu, kad tas paauglys *iš tiesų* atrodo gerokai vyresnis.

– Jis tikrai neleidžia man atsipalaiduoti, – pridūrė vyras.

– Ar tu tikrai Kolto tėtis? – Leksės žvilgsnis bėgiojo nuo vieno vyro prie kito. – Jis atrodo panašesnis į...

– Mano brolių, – pertraukė pašnekovas. – Žinau. Džeisonas paveldėjo mūsų tėčio akis. Koltas taip pat.

Broliai? Honora dar kartą pakėlė į juos akis ir tuoj pat pagavo bemaškinio vyro žvilgsnį. Ji nurijo seiles.

– Lažinuosi, kad ir jūsų tėtis tikras gražuolis.

– Lekse!

Kolto tėtis mirktelėjo Honorai ir pažvelgė į Lekšę.

– Mes visi paveldėjome jo bruožus.

Honora suprato, kad tai tiesa. Nors jų pašnekovas atrodė kiek žemesnis nei metro aštuoniasdešimties, o Koltas bent metro devyniasdešimties, visi vyrai buvo panašių veido bruožų. Skyrėsi tik akių spalva: Kolto tėčio akys buvo šviesiai mėlynos, o jo sūnaus ir brolio – sodriai rudos. Tačiau akių forma vienoda. Be to, jie visi turėjo įspūdingai ilgas, tankias juodas blakstienas.

Honora nemąstydamą leptelėjo:

– Neatrodė, kad pagal amžių galėtum būti jo tėvas.

Vyras gūžtelėjo pečiais.

– Buvau ką tik baigęs vidurinę. Vadinkime tai jaunystės paklydimu, kurio niekada nesigailėjau.

Honora nusišypsojo. Jai patiko matyti savo sūnumi besididžiuojantį tėtį. Tačiau tada ji pastebėjo, kaip kito vyro akys susiaurėjo. Jis neatrodė piktas, tačiau labai įdėmiai stebėjo jos lūpas.

Honora negalėjo prisiminti, kada paskutinį kartą koks nors vyras į ją taip žiūrėjo. Turbūt tai buvo... hm... Niekada.

Honora sunerimo ir pasimuistė ant sėdynės. Šiomis dienomis ji labiau apsileido nei įprastai. Persikraustydama nesivargino nė kiek pasidažyti. Nors, tiesą sakant, ir kitomis dienomis nesidabino storu makiažo sluoksniu. Tačiau šiandien susirišo plaukus į netvarkingą uodegėlę, užsitraukė vienus iš seniausių savo marškinėlių ir džinsus skylėtais keliais. Jai trūko miego, o dienvarkė buvo perkrauta, tad po akimis juodavo ratilai.

Honora stengėsi nukreipti dėmesį į Koltą tėtį, bet jai nepavyko. Ji dar kartą dirstelėjo į jo brolių ir vėl susidūrė su žvilgsniu. Beveik nepastebimai vyro lūpų kampučiuose atsispindėjo kažkokie jausmai – gal susidomėjimas ar nerimas. Honora tai iškart pastebėjo.

Ak, ji net *pajuto*.

Honorai užgniaužė kvapą. Ji prisivertė nukreipti žvilgsnį į Koltą tėtį.

– Taigi, hm, turi gražų namą. Atkreipiau į jį dėmesį, kai lankiausi čia su nekilnojamojo turto agentu.

Vyras prunkstelėjo, tarsi Honora būtų pasakiusi ką nors juokinga.

– Jis ne mano, o Džeisono.

– Papasakok plačiau, – paragino Leksė.

– Esu Hoganas Gattris. Džeisonas yra mano pernelyg rimtas brolis.

Hoganas – mėlynakis tėtis, Koltas – sūnus, atrodantis tarsi suaugęs vyras, ir Džeisonas... Pernelyg seksualus pusnuogis gražuolis. Įsidėmėdama visus vardus Honora dar kartą nužvelgė tris vyrus, bet jos žvilgsnį labiausiai traukė Džeisonas.

Saulė nušvietė jo skruostikaulius, tiesią nosį ir glotnius tvirtus pečius. Kodėl jis nevilki marškinių? Jos žvilgsnis vis kryo į vyro krūtinę. Honora pastebėjo tamsius krūtinplaukius, dengiančius tvirtus krūtinės raumenis ir besileidžiančius žemyn...

Jis tikrai galėtų užsitraukti savo gerokai panešiotus džinsus aukštyn. Honora buvo sveika jauna moteris. Be to, tenka pripažinti, jautė nemažą sekso badą, tad žvilgsnis nejučiomis nuklydo Džeisono pilvu žemyn, prie apsmukusių džinsų...

– Hoganas ir Koltas taip pat čia gyvena, – prabilo Džeisonas, tylomis atlaikydamas Honoros žvilgsnį.

Ir vėl pričiupta. Honora atsikrenkštė ir prisivertė sutelkti žvilgsnį į vyro veidą.

– Supratau, – tarė ji ir tęsė pokalbį su Hoganu. – Ar judu su žmona gyvenate kaimynystėje?

Hoganas atsitraukė nuo automobilio ir paaiškino:

– Koltu mamos nebėra.

Honora sutriko. Ar jis turi omenyje, kad ji... *Mirusi*? Ar derėtų pareikšti užuojautą?

O gal tenorėjo pasakyti, kad ji persikraustė kitur?

– Kol kas, – tarė Hoganas, – mes su Koltu glaudžiamės pas Džeisoną.

Ak. *Pas Džeisoną.* Tame pačiame name.

Visi trys vyrai gyvena *gretimame name*.

Leksė nutraukė nesmagią tylą ir perėmė pokalbį į savo rankas.

– Aš Leksė Perkins. O ši naujakurė vardu Honora Braun, – pristatė ji ir pridūrė Džeisonui: – Jei nesiliausi, ji nualps.

– Lekse! – pasibaisėjo Honora. Jos veidas taip nukaito, kad, atrodo, prie jo prisilietus būtų galima nudegti. Jei Leksė nenustos taip įžūliai elgtis, ji pasmaugs ją.

Džeisonas kilstelėjo antakį, bet nenukreipė žvilgsnio.

Honora atidarė automobilio dureles, išlipo ir nuėjo prie sunkvežimio galo, užuot žengusi tiesiai į priekį. Jai reikėjo tų kelių papildomų sekundžių suimti save į rankas.

Kaimynų namas stovėjo dešinėje nuo jos namo. Jis buvo dvigubai didesnis už ką tik jos įsigytą būstą. Kiemas atrodė tvarkingas, namo priekyje buvo didžiulė veranda, o kiek toliau – didelis garažas. Jame Honora pastebėjo daugybę įrankių ir darbatalių.

Įvažos į abu namus greta viena kitos: Honoros – namo dešinėje, Džeisono – namo kairėje. Keliukus skyrė tik pusmetris. Džeisono įvažą buvo išbetonuota, jos – padengta

žvyru. Džeisono keliukas vedė į garažą, o jos... – į piktžoles ir šiukšlyną.

Turbūt Džeisonui labai nemalonu, kad šalia jo dailaus namo plyti toks šiukšlynas. Honoros laukė daugybė darbų, bet ji nusprendė pirmiausia apsitvarkyti kieme.

Supratusi, kad slepiasi per ilgai, ji išniro iš už sunkvežimio ir priėjo prie besišnekučiuojančių vyrų ir Leksės.

Pagaliau Džeisono dėmesys buvo nukreiptas ne į Honorą ir ji galėjo atidžiau jį patyrinėti. Hogano ir Kolto tamsūs plaukai buvo trumpai, tvarkingai apkirpti, o Džeisono – kiek per ilgi ir neklusnūs. Galiukai styrojo į visas puses, tarsi Džeisonas plaukus šukuotųsi pirštais ir jau seniai būtų to nedaręs. Atrodė, kad jis kelias dienas nesiskutęs, nes ant skruostų juodavo šereliai. Kai Džeisonas nusišypsojo išgirdęs kažkokį Leksės juokelį, jo įdegusiame veide suspindo neįtikėtinais balti dantys, o akių kampučiuose išryškėjo smulkios raukšlės.

Džeisonas nebuvo raumeningas kultūristas, tačiau platus pečiai, tvirta krūtinė ir plokščias pilvas išdavė jėgą. Suprakaitavęs vyras atrodė toks patrauklus, kad Honorą išpylė karštis vien į jį žiūrint.

Ji nesekė pokalbio ir nustebo, kai visi pašnekovai pasisuko į ją.

– Atsiprašau už konteinerį, – leptelėjo ji.

Džeisonas pažvelgė jai į akis, tada – į lūpas.

– Nieko jam nenuitiko.

Priėjusi prie vyrų Honora pasijautė labai mažytė. Ji buvo metro septyniasdešimties – gerokai žemesnė nei jie visi.

– Galiu nupirkti naują, – pasisiūlė ji. Tiesą pasakius, šiuo metu ji beveik nebeturėjo pinigų. Reikia tikėtis, kad Džeisonas nereikalaus naujo konteinerio šiandien pat.

– Jis dešimtmečio senumo ir jau ne kartą buvo apdaužytas.

– Bent jau padėsiu Koltui surinkti...

– Jis jau baigė, – patikino Hoganas. – Dabar tik susirašinėja su draugais.

– Neabejoju, kad su merginomis, – įsiterpė Leksė.

Hoganas papurtė galvą.

– Jis ilgisi mūsų senųjų namų. Čia dar ne visai apsirato.

Honora pakėlė akis. Koltas stovėjo prie konteinerio ir greitai maigė telefoną.

Džeišonas ištiesė ranką.

– Taigi, būsime kaimynai?

Honorai užgniaužė kvapą, o širdis tankiau suplakė. Norėdama nuslėpti reakciją į būsimą jo prisilietimą ji nusišypsojo.

– Taip atrodo.

Didelis, nuo darbo šiurkštus Džeišono delnas apglėbė gerokai smulkesnę jos ranką ir Honora sustingo.

„Varge, galima pagalvoti, kad anksčiau manęs niekas nelietė“, – pagalvojo ji ir nenatūraliai aukštu balsu paklausė:

– Ar galėsiu susipažinti su tavo žmona?

– Aš nevedęs, – Džeišonas iš lėto paleido jos ranką. – O tu?

– Jūs abu esate vieniši, – skubiai įsiterpė Leksė.

Džeišonas dar kartą nusišypsojo ir pažvelgė į sunkvežimį.

– Ar jūs abi čia atsikraustote?

– Tik aš, – tarė Honora. Nuo Džeišono prisilietimo vis dar dilgčiojo delną. – Leksė užsispyrė vykti kartu ir padėti sunešti sunkius daiktus.

Hoganas ir Džeišonas dvejodami nužvelgė Leksę.

– Aš abejoju dėl jos sprendimo, – pripažino Leksė. – Turiu omenyje... Ar ši vieta gyvenama?

– Sakyčiau, kad ne, – pirštais trindamas barzdos šerius atsakė Džeišonas. – Bet štai jūs čia, – jis žingtelėjo pro Honorą ir atidarė sunkvežimio priekabą. Joje buvo nedidelė

sofa, kėdės, mažas valgomojo baldų komplektas, miegamojo baldai, augalai ir daugybė dėžių.

Jam už nugaros sustojęs Hoganas nusijuokė.

– Ketinote dviese visa tai iškrauti?

Leksė alkūne kumštelėjo jam į šoną.

– Kodėl gi ne? Mes čia viską ir sukrovėme.

Iš dalies tiesa. Jiedvi su Lekse sukrovė visas dėžes, bet sunkiausius daiktus sunėšė merginų, su kuriomis Honora nuomojosi butą, vaikinai. Visiems buvo atsibodę Honoros naktiniai vaikščiojimai, tad turbūt džiaugėsi, kad ji išsikrausto. Ištiesę pagalbos ranką jie tik padėjo jai greičiau pradingti.

– Negali būti, – nepatikėjo prie jų priėjęs Koltas. – Jūs abi tokios smulkutės.

– Turiu vežimėlį baldams, – Honora parodė į sunkvežimio kampe stovintį metalinį įrenginį. Tikėjosi, kad jis palengvins užduotį, kai teks viską iškrauti. – Man jį rekomendavo sunkvežimių nuomos punkte ir jis jau labai pravertė vežiojant dėžes.

Džeisonas įsiremė rankomis į klubus ir atidžiai nužvelgė visą krovinį.

– Vežimėlis jums nepadės pernešti sofos.

– Mes galime padėti, – pasiūlė Koltas.

Neįtikėtina, bet jo balsas nuskambėjo viltingai. Tačiau Honora ką tik su jais susipažino. Tikrai negalėjo prašyti jų pagalbos. Koltui nederėjo statyti dėdės į nepatogią padėtį.

– Viskas gerai, tikrai, – tarė Honora, pati nesuprasdama, ar tai, ką sako, tiesa. – Mes lengvai viską iškrausime.

Nekreipdamas dėmesio į jos protestus Džeisonas prisimerkė nuo saulės ir paklausė Kolto:

– Ar esi su kuo nors susitars?

– Su kuo? Aš čia nieko nepažįstu.

Honorai pagailo jaunuolio. Kartą ir jai teko viską metus persikraustyti. Labai nemaloni patirtis.

– Kiek laiko čia gyveni?

– Maždaug mėnesį, – Koltas skėstelėjo rankomis. – Bet aplinkui čia vieni seniai.

– Su bendraamžiais susipažinsi pradėjęs lankyti mokyklą, – Hoganas kritiškai nužvelgė sunkvežimio turinį. – Turėtume padėti tavo dėdei...

Džeisonas jį nutraukė:

– Man vis tiek reikia nusipirkti naują detalę. – Jo žvilgsnis nukrypo nuo sunkvežimio prie Honoros namo. – Tačiau prieš pradedant mums reikia išvalyti kelią.

– Ne, tikrai nebūtina, – dar kartą paprieštaravo Honorai. Ji labai nenorėjo jiems užkrauti savo rūpesčių. – Man nereikia...

– Su žoliapjove nesusidorosime, – Koltas kritiškai nužvelgė Honoros kiemą. – Galiu nupjauti traktoriuku.

Hoganas sutiko.

– Veją priešais namą sutvarkysime greitai. Daugiau vargo bus su užpakaliniu kiemu.

– Atidėkime tai kitai dienai, – pasiūlė Džeisonas. – Vis tiek abejoju, ar užpakalinės durys atsidaro.

Kol trys vyrai kūrė planą, Honora bejėgiškai atsisuko į Lekšę.

Draugė iškėlė į viršų kumštį.

– Veiklūs vyrai, – sušnibždėjo ji. – Kaip tau pasisekė.

– Aš negaliu...

– Taip, – patikino Lekšė, – gali.

Honora jautėsi sutriuškinta. Ji papurtė galvą ir gana garsiai kreipėsi į vyrus:

– Tikrai visai *nebūtina* to daryti.

– Mums nesunku, – patikino Koltas traukdamas garažo link.

Tikriausiai jis ketino pasiimti traktoriuką... Kad ir kas tai būtų.

– Turi namų raktus? – Hoganas patrynė rankas. – Pažiūrėkime, ką ten rasime.

Leksė pasilenkė prie draugės ir sušnibždėjo:

– Žingsnis po žingsnio, prisimeni? Pasitikėk manimi.

Honora norėjo pasipriešinti. Pirmas išpūdis yra labai svarbus, ir šie trys vyrai įsimins, kad ji nesusitvarko su savo rūpesčiais. Ji ką tik su jais susipažino ir jie tikrai nieko jai neskolingi.

Tačiau Leksė taip džiaugėsi, kai jie pasiūlė pagalbą, o Koltas nekantravo imtis darbo. Tik Džeisonas... Honora pažvelgė į jį ir suprato, kad jo jausmų iškaityti neįmanoma, jis juos slėpė.

Bet jo žodžiai buvo gana aiškūs.

Jis ištiesė delną laukdamas rakto.

– Kuo greičiau pradėsime, tuo greičiau viską baigsime.

Per valandą jie aptvarkė Honoros kiemą tiek, kad būtų galima privažiuoti arčiau namo. Džeisonas turbūt nesunkiai sutvarkytų tas išklerusias duris, bet nenorėjo Honoros spausti. Ji ir taip smarkiai priešinosi jų pagalbai. Atrodė, kad Honorą Braun gerokai trikdo jų noras pagelbėti.

Gal net kelia nerimą.

Vėliau Koltas padirbės kitame kiemo gale. Kai didžiausi krūmynai bus išpjauti, Honorai tereiks nupjauti žolę paprasta žoliapjove.

Tiesa, sunkvežimyje jis nepastebėjo žoliapjovės.

Tačiau visi kiti reikalingi daiktai ten buvo: baldai, drabužiai, indai ir keletas interjero detalių.

Honora buvo vidutinio ūgio, liekna mergina. Ji nenuilstamai darbavosi kartu su jais ir užsispyrė nešioti sunkias

dėžes, jas pakėlus jos pečiai įsitempdavo. Hoganas ar Koltas be vargo galėjo iškart pakelti po tris tokias dėžes.

Įdomus elgesys.

Ši birželio vidurio diena buvo saulėta ir karšta. Lygius Honoros skruostus išpylė prakaito lašai, o medaus spalvos plaukų sruogos prilipo prie jos smilkinių ir sprando.

Džeisonas nejučiomis atkreipė dėmesį, kad sukaitusi Honora atrodo labai seksualiai. Jis nebuvo iš tų vyrų, kuriuos kiaurą parą kamuoja mintys apie seksą, bet matyti ją tokią sušilusią, išpiltą prakaito ir pasipuošusią pasitenkinimo kupina šypsena... Ak, jis juk tik žmogus. Sunku suvaikyti mintis, kad jos neklystų prie kūniškų malonumų. Džeisonas nejučia susimąstė apie maloniausią jam žinomą veiklą, per kurią suprakaituojama.

Honora Braun iš pirmo žvilgsnio galėjo pasirodyti naivi ir nekalta, bet kartu ji buvo ir labai ryžtinga. Džeisonas nujautė, kad prireikus Honora tikrai sugeba pakovoti už save. Kai tik kuris iš vyrų bandydavo perimti iš jos sunkius daiktus, jos didelėse rudose akyse nušvisdavo pasipriešinimas.

Kažkodėl tai kaitino Džeisoną.

Kiek aukštesnė ir gerokai įžulesnė Honoros šviesiaplaukė draugė Leksė elgėsi protingiau. Ji pasirinko name išpakuoti suneštus daiktus.

Džeisonas nustebo pamatęs namo vidų. Čia vis dar buvo netvarka, bet jau kiek mažesnė nei prieš kelis mėnesius. Nebeliko voratinklių, negyvų vabalų, sulaužytų baldų ir purvo. Panašu, kad pastarąją savaitę Honora buvo čia atvažiavusi ir viską iššveitė. Džeisonas nenutuokė, kaip galėjo ją pražiopsoti. Turbūt tą dieną juodu su Koltu žvejojo, o Hoganas buvo susitikime su advokatu.

Atėjus vakarienės metui jie jau buvo iškovę visus daiktus, surinkę ir sustatę daugelį stambių baldų – tarpusavyje

nederančius miegamojo baldus, knygų lentynas, vieną ant kitos montuojamas skalbyklę ir džiovyklę.

Honoros sofa buvo pirmasis baldas, įkrautas į sunkvežimį, tad dabar ją ištraukė pačią paskutinę. Ant jos kabėjo naudotų baldų parduotuvės etiketė. Honora pirko naudotus baldus? Džeisonui tai nerūpėjo, tačiau akivaizdu, kad mergina neturi daug pinigų. Tai, kad ji nusipirko namą, kuriam būtinas remontas, nežadėjo nieko gero.

Tai, kad ji tokia patraukli, taip pat negelbėjo.

Džeisonas su Hoganu pastatė sofą priešais švarų, bet užuolaidomis neuždengtą langą ir pažvelgė į virtuvę. Jis matė, kaip Honora pasistiebusi ant pirštų galų krauna lėkštes į spintelę. Iš profilio ji buvo dar patrauklesnė nei iš priekio.

Išblukę džinsai aptempė tobulą užpakaliuką. Honorai pasistiebus išryškėjo jos krūtys ir lieknas liemuo. Nuo kiekvieno judesio subanguodavo į uodegėlę surišti plaukai.

Honora Braun buvo smulki, bet ne per liesa. Ji nesistengė atskleisti savo figūros pranašumų. Honora iš prigimties buvo gražuolė, bet atrodė, kad to nesuvokia. Gelsvi jos plaukai puikiai derėjo prie rusvų akių. Honoros akys buvo kiek šviesesnės už Džeisono. Jos jį tarsi užbūrė ir labai viliojo, ypač kai Honora pažvelgdavo į jį smalsiai ir įdėmiai.

Džeisonas jau kelis kartus pastebėjo Honorą bežiovaujančią, bet ji nė minutei nesustojo pailsėti. Honoros judesiai, jos įraudę skruostai... jos šypsena. Džeisonui visa tai labai patiko. Ji jam patiko. Net per daug.

Jai tikrai nederėtų čia būti.

Turbūt Honora pajuto jo žvilgsnį, nes sustingo ir žvilgtelėjo į jį. Sekundėlę jie žiūrėjo vienas į kitą, o tada Honora dar kartą nužvelgė Džeisoną. Ak, kaip jam tai patiko. Ta mergina savo viskio spalvos akimis audrino jo kūną.

Hoganas pastatė ant stalo lempą, išvyniojo dekoratyvi-

nę lėkštę ir numetė pagalvėlę ant sofos. Tai darydamas jis atsidūrė tarp Honoros ir Džeisono.

Kerai išsisklaidė.

– Oi, nebūtina to daryti, – Honora padėjo lėkštę ant stalo ir atskubėjo į svetainę. – Palikite viską, kur yra, aš vėliau viską susidėliosiu.

– Mes jau esame čia, – paprieštaravo Hoganas, nešdamas knygų dėžę prie nedidelės lentynos. – Tikrai galime sudėlioti daiktus į jų vietas.

Honora nenustygo vietoje.

– Ak, bet... Vyručiai, jūs tiek daug padarėte. Jau vėlu, iš tiesų galiu susitvarkyti pati, tad...

– Aš gyvenu čia laikinai, – paaiškino Hoganas, – bet kol kas esame kaimynai. Be to, šiandien neturėjome suplanavę jokių darbų.

– O aš atnešiau maisto, – paskelbė Koltas, žengdamas pro duris su dviem picų dėžėmis ir dvylika buteliukų kolos.

Honoros pečiai nusviro.

– Per mane praleidote vakarienę.

Jos žodžiai Koltą prajuokino.

– Juk mes patys to norėjome.

– Tikrai norėjo, – Leksė alkanu žvilgsniu įsispoksojo į picas. – Kokie didžiuliai papločiai.

– Taip, ponია. Pakaks mums visiems.

– Tu šaunus berniukas, Koltai.

Atrodė, kad žaismingas Leksės ir Koltos pokalbis tik dar labiau sutrikdė Honorą. Ji nuskubėjo prie savo piniginės, gulinčios ant virtuvės stalo.

– Gražinsiu jums pinigus. Kiek...

– Ne, – nukirto Džeisonas, Koltui ir Hoganui nespėjus nė prasižioti.

Išgirdusi tokį griežtą pasipriešinimą Honora sustingo.

Hoganas, norėdamas sušvelninti brolio žodžius, paaiškino:

– Džeisonas gauna dideles nuolaidas, nes picas kepanti mergaitė jį išžiūrėjusi.

Honora atsisuko ir pasitikslino:

– Picas kepanti mergaitė?

– Tikra tiesa, – patvirtino Koltas. – Bet vadinčiau ją moterimi, o ne mergaite.

– Tik todėl, kad ji už tave vyresnė. Jai tik dvidešimt ke-
leri metai, ji labai miela, – paaiškino Hoganas merginoms.

Džeisonas pavartė akis. Picas kepanti mergaitė, būtent *mergaitė*, buvo daili, bet jo visai nedomino. Gal Koltui ji ir per sena, bet jam tikrai per jauna.

– Visi išalko, eime valgyti.

Honora apsižvalgė po namus.

– Kaip malonu, kad pasirūpinai maistu...

– Aš *išbadėjusi*, – paskelbė Leksė.

– ...bet nėra net kur atsisėsti, ką jau kalbėti apie valgymą.

Koltas mostelėjo galva savo namų pusėn.

– Nupjoviau takelį į mūsų užpakalinį kiemą. Jame stovi išskyloms skirtas stalas. Eime ten.

Honora įdėmiai pažvelgė į Koltą. Ji norėjo atsisakyti, bet bijojo nuvilti septyniolikmetį. Atgalia ranka nusibraukė nuo akių kirpčiukus ir dar kartą sudvejojo.

– Bet...

– Jokių „bet“, – nukirto Hoganas. – Juk nenori pasirodyti prasta kaimynė, tiesa?

Džeisonas neėmė į galvą, kai Honorą ragino Koltas, bet ko siekia Hoganas?

– Vyručiai, jūs eikite. Parūpinkite vienkartinį lėkščių, įrankių. Aš padėsiu Honorai baigti tvarkytis virtuvėje ir tuoj prie jūsų prisijungsime.

Hoganas įdėmiai jį nužvelgė ir gudriai nusišypsojo.

– Žinoma, – sutiko jis ir atsisuko į Lekšę. – Eini su mumis?

Leksė pažvelgė į Honorą.

– Ar neprieštarauji? Gal galiu dar kuo nors padėti?

Honora nedvejodama atsisakė draugės pagalbos.

– Eik, prisėsk. Po penkių minučių prisijungsiu.

Deja, kai visi išėjo, ji pabandė atsikratyti ir Džeisono.

– Tikrai, Džeisonai, aš pati viską pabaigsiu. Liko visai nedaug darbo.

Džeisonas nužvelgė dar neiškrautas dėžes, užgriozdinusias virtuvę, ir papurtė galvą.

– Man atrodo, visai nemažai.

– Viskas, ko man gali prireikti šiandien, jau išpakuota. Susirasiu patalynę, o toliau tvarkysiuosi neskubėdama. Tikrai jokių problemų.

Džeisonas atidžiai stebėjo Honorą ir pamatė, kaip jos skruostai vėl išrausta. Ši moteris pernelyg lengvai susigėsta. Džeisonas be žodžių praėjo pro šalį, patraukė į virtuvę ir pratęsė Honoros darbus.

Jam nereikėjo stiebtis ant pirštų galiukų dedant indus į spinteles.

Už nugaros pasigirdo tylus Honoros balsas:

– Tiesiog juokinga.

– Ką sakei? – Džeisonas nenustojo dirbęs. Jis krovė paprastas lėkštes į apatinę lentyną, kurią Honora lengvai pasieks, o puošnias serviravimo lėkštes ir dubenis – į spintelės viršų.

– Aš jūsų net nepažįstu.

Pažvelgęs per petį Džeisonas įvertino pasipiktinusias ir sutrikusias Honoros veido išraišką.

– Šiuose kraštuose mes padedame savo kaimynams. Kai kitapus gatvės atsikraustė Salivasas Dinas, mes elgėmės taip

pat. Prieš kelis mėnesius greta manęs apsigyveno Neitanas Holis. Padėjome ir jam.

Džeišonas gūžtelėjo pečiais, sulankstė tuščią kartoninę dėžę ir numetė į kartonų krūvą prie užpakalinių namo durų.

– Su jais dar neteko susipažinti.

– Susipažinsi, – patikino Džeišonas. Ši mintis kėlė jam nerimą. Natūralu – ir Salivasas, ir Neitanas vieniši. Nepanašu, kad kuris iš jų dairytųsi grobio, bet kas žino, kas nutiks, kai pasirodys tokia moteris kaip Honora? – Klirbruke vyksta įvairūs bendruomenės renginiai. Žaidžiame tinklinį, rengiame iškylas. Greitai su visais susipažinsi.

Honora iš lėto grįžo į virtuvę, bet laikėsi atokiai. Ji pradėjo lankstyti rankšluosčius ir dėlioti juos į stalčių.

– Kaimynystėje nemažai naujakurių?

– Kol valdžia nepaskelbė kaimynystės atnaujinimo plano, daugelis namų stovėjo tušti.

– Ar ir tu neseniai čia atsikraustei?

– Tiesą sakant, aš čia užaugau, – Džeišonas surado dar vieną tuščią dėžę ir dailiai ją sulankstė. – Namas seniau priklausė mūsų tėčiui. Kai rajone ėmė daugėti apleistų namų, jis irgi nebenorėjo čia gyventi. Maždaug prieš aštuonerius metus jis nusprendė persikraustyti į Floridą, tad perpirkau namą iš jo.

– Oho. Turbūt tada buvai dar labai jaunas.

– Dvidešimt ketverių. Tokio amžiaus jau žinojau, ko noriu.

Džeišonui jo vaikystės namai visada buvo labai brangūs. Su šia vieta siejosi tiek daug malonių prisiminimų. Kol mama buvo gyva, čia buvo tikri namai. Paskui... Jie su tėčiu nutolo vienas nuo kito.

– Namą reikėjo remontuoti, tad nupirkau jį pigiai, o tėtis gavo grynųjų, taip reikalingų kraustantis.

Tėtis kiek galėdamas vengdavo to, kas jam primintų veilionę žmoną, todėl retai aplankydavo savo sūnus ir anūką.

– Naudinga abiem, – pagyrė Honora.

– Tikra tiesa, – Džeisonas atsirėmė į spintelę ir stebėjo, kaip ji uždaro vieną stalčių, atidaro kitą ir deda į jį padėkliukus, puodkėles ir panašias smulkmenas. – Taigi... Savo gyvenime neturi vyro, kuris padėtų tau persikraustyti?

Leksė jau paskelbė, kad jos abi netekėjusios, bet aplink tokią jauną, dailią moterį kaip Honora tikrai turėtų sukiniėtis koks vyrukas ar du.

Honorą šis klausimas užklupo netiktai, ji stabtelėjo, pagalvojo, ką atsakyti, ir galiausiai tik papurtė galvą.

Neįtikėtina. Gal tokia padėtis susiklostė neseniai? Skyrybos ar panašiai? O gal ji panašesnė į savo draugę Lekšę, nei pasirodė iš pirmo žvilgsnio?

– O broliai? Tėvas?

Honora nepakėlė akių nuo stalčiaus.

– Ne.

Kažkas čia ne taip.

– Neturi nieko, tik draugę Lekšę?

Honora išraudo, šįkart todėl, kad pasijuto labai netvirtai.

– Kodėl to klausai?

Turbūt Honora laiko jį įkyriu smalsuoliu. O gal pamanė, kad jis taip bando ją suvilioti.

Turbūt abu šie teiginiai iš dalies teisingi.

– Tu gyvensi čia viena... Tai prasta mintis.

Honora puolė prieštarauti.

– Spynas jau pakeičiau naujomis.

Džeisono lūpas iškreipė šypsena. Nenorėjo, kad Honora pamanytų, kad iš jos juokiasi, tad delnu prisidengė smakrą ir pasikasė jį. Jis apsisprendė.

– Praėjusią savaitę už kelių kvartalų į vieno senuko

namus įsilaužė du chuliganai. Sumušė jį ir apiplėšė. Dar prieš mėnesį vidury baltos dienos buvo užpulta moteris savame kieme. Laimė, Neitanas buvo netoliese ir sustabdė užpuolikus, kol jie nespėjo labai pakenkti.

– Neitanas – tavo kaimynas?

Ją sudomino tik ši pasakojimo dalis?

– Taip, jis yra šerifas, – Džeisonas kalbėjo toliau, – per pastaruosius du mėnesius kaimynystėje buvo pavogti keli automobiliai, pasitaikė užpuolimų, kūno sužalojimų...

– Tavo kaimynas – *mūsų* kaimynas – yra šerifas?

Džeisonas išispoksojo į ją.

– Ar girdėjai, ką pasakiau?

Honora numojo ranka.

– Viską girdėjau ir supratau. Šiame rajone vis dar padaroma nusikaltimų. Bet padėtis gerėja, tiesa? Atnaujinamas parkas, steigiami nauji verslai. Net senąjį baseiną ketina vėl atidaryti.

– Jis visai šalia kapinių.

Tai išgirdusi Honora kiek pamastė, bet tik kelias akimirkas.

– Turbūt kapinės labai išsiplėtė. O baseiną perkelti būtų pernelyg brangu. Neabejoju, kad žmonėms tai nebus svarbu. Man tai tikrai nerūpi.

Honora atliko namų darbus. O gal apie tai pasakėjo talentingieji nekilnojamojo turto agentai?

– Esmė ta, kad darbai dar tik vyksta. Parkas vis dar tvarkomas, daug verslininkų dar nieko konkretaus nenusprendė, o baseiną atidarys turbūt tik liepos viduryje, gal dar vėliau, – Džeisonas žingtelėjo artyn. – Šiuo metu, šią savaitę, vienišai moteriai čia labai nesaugu.

Honora susierzynusi pažvelgė į jį.

– Tai ką siūlai man daryti? Negyventi savo namuose?

Savo *pirmame* nuosavame name? Gal man tuoj pat vėl jį parduoti? Prarasti galimybę, pasitaikančią tik kartą gyvenime? – Honora taip pat žingtelėjo pirmyn. – Tai tik retoriniai klausimai, nes galiu tave patikinti, kad pasiliksiu čia.

Džeisonas įdėmiai tyrinėjo nuoširdų Honoros veidą, įsidėmėjo visus patrauklius jos bruožus. Ji turėjo ne tik mąšlias akis, svaiginančias lūpas ir nuostabų kūną, bet ir drąsos. Džeisonui tai labai patiko.

– Įsigyk šunį. Ir šautuvą, – Džeisonas išsitraukė iš užpakalinės kelnių kišenės piniginę ir surado joje vizitinę kortelę. – Jei kas nors tave išgąsdins, bet kas – paskambink.

– Nesu visai bejėgė. Galiu pati savimi pasirūpinti.

Honora šiuos žodžius ištarė taip maištingai, kad Džeisonas vos nenusijuokė.

– Žinoma. Bet jei prireiktų kokios nors pagalbos, pavyzdžiui, pernešti sunkius daiktus, mes visai šalia.

– Samdomi raumenys?

Džeisono šypsena virto juoku.

– Tu tikrai moki pasirinkti, ką išgirsti, o į ką nekreipti dėmesio.

Honora pažvelgė jam į lūpas ir atsiduso.

– Girdėjau viską, ką sakei. Kai sutvarkysiu kiemą, pagalvosiu, gal įsigyti šunį. Neturiu pakankamai žinių apie ginklus, kad pirkčiau šautuvą.

– Manau, Neitanas galėtų tave pamokyti.

– Šalia manęs įsikūrę trys vyrai, o dar kitame name – šerifas. Ar kur nors gali būti saugiau?

Kokia ji miela, kai nori paerzinti. Gal papasakoti apie kitoje gatvės pusėje įsikūrusį Salivaną? Sunku rasti kitą tokį kietuolį... Bet ne. Neverta Salivano reklamuoti.

– Kitas tavo sklypo galas ribojasi su mišku. Ten nėra jokių žibintų. Miške yra laukinių žvėrių.

Honora nusijuokė.

– Sakai, laukinių žvėrių?

– Vidury nakties, kai išgirsi nepažįstamus garsus, o gal net šūvius, neatrodys, kad mes gyvename visai šalia.

– Tu tenori mane išgąsdinti.

Tiesa. Ji turi išlikti budri. Džeisonas įsivaizdavo, kaip Honora gėlytės formos magnetuku prispaudžia jo vizitinę kortelę prie šaldytuvo durų. Ji ilgai tylėjo, atrodė susimąsčiusi.

– Nejuokauju, – Džeisonas pabudino ją iš apmąstymų. – Jei tau prireiks ko nors...

– Ne, – Honora sunėrė pirštus ir rimtai pažvelgė į jį. – Tu labai malonus. Turiu omenyje... *Tikrai* malonus. Visi jūs tokie. Labai tai vertinu. Jei būčiau viena dirbusi tuos darbus, kuriuos šiandien padarėme kartu, būčiau sugaišusi mažiausiai savaitę. Aš šiandien vyliausi tik iškrauti daiktus iš sunkvežimio ir pasikloti lovą, kad turėčiau kur išsimiegoti.

Džeisono mintys nuklydo nederama kryptimi – jis užsisvajoję apie Honorą ir lovą. Kiek mažiau drabužių. Mažiau kalbų.

– Prieš įsigydama šį namą gyvenau su kitomis merginomis. Mes keturios grūdomės nedideliame butuke. O prieš tai gyvenau su giminaičiu, – paatviravo Honora.

„Giminaičiu? Ne tėvais?“ – pamanė Džeisonas, bet Honora kalbėjo toliau:

– Džiaugiuosi, kad galiu būti savarankiška. Nesijaudink, neužkrausiu tau savo bėdų, jokia būdu, – Honora pasisupo ant kulnų. Pirštus ji vis dar laikė tvirtai sunėrusi. Atrodė labai neužtikrinta savimi ir susidrovėjusi. – Aš labai dėkinga, kad pasisiūlei padėti. Malonu žinoti, kad netoliese yra pagalbininkų, bet noriu viską sutvarkyti pati. Man tai labai svarbu.

Taip, Džeisonas matė, kad jai tai svarbu. Bet jis netikėjo, kad Honora susidoros su šia užduotimi. Tokiems sunkiems darbams atlikti reikia daugiau raumenų. Juk teks kilnoti, nešioti sunkius daiktus. Prireiks ištvėmės. Džeisonas pastebėjo, kaip negrabiai Honora stumdė baldų vežimėlį, ir suabejojo, ar jai dažnai tekdavo naudotis darbo įrankiais. O remontuojant šį namą vien plaktuko ar atsuktuvo nepakaks.

Norėdamas įsitikinti Džeisonas pasitikslino:

– Ar turi namų remonto patirties?

– Ne. Bet aš nekvaile. Sugebėsiu perskaityti instrukcijas.

Kaži ar instrukcijų čia pakaks, bet Džeisonas nebenorėjo ginčytis ir tik linktelėjo.

– Eime valgyti, – pasiūlė jis. Nekantravo užbaigti šį vakarą. Gal jo brolis ir sūnėnas to ir nesupranta, bet Honora Braun – gyva bėda. Jai apsigyvenus kaimynystėje ramus viengungių lizdelis greitai bus sujauktas.

Honora prikando lūpą. Ji nužvelgė Džeisono krūtinę, o tada vėl grįžo prie jo veido. Žiūrėdama didelėmis, nekaltomis akimis paprašė:

– Tik jei sutiksi apsilvilti marškinius. Jei ne, nemanau, kad sugebėsiu.

Džeisonas atsiduso. Prasideda.

Silas

romantikos ir jautimų dveiksmas

Lori Foster

Bus karšta...

Broliai Gatriai: saldi pagunda · 1 ·

Džeisonas Gatriis neturi laiko rimtiems santykiams. Jis padeda savo našliui broliui ir paaugliui sūnėnui. Visos jo dienos kupinos veiklos. Bet naktys – visai kas kita... Žavi nauja kaimynė Honora Braun nenoromis priima jo pagalbą remontuojant namą. Staiga Džeisonas ima svajoti, kad darbščios jo rankos galėtų nugriauti ir tas sienas, kurias Honora pastatė aplink save.

• • •

Kovos menų treneris Salivanas Dinas atpažįsta bėdą, kai su ja susiduria. Net jei tai tik daili jauna blondinė, padedanti draugei persikraustyti kitapus gatvės nuo jo namų. Salivano praeitis buvo audringa, bet jis pasikeitė. Išmoko vengeti lengvabūdių merginų – tokių kaip Leksė Perkins. Tačiau Salivanas negali nulaikyti rankų nuo žavios moters, o ir širdis nejučia palinksta jos pusėn...

Bestselerių autorė Foster... Ji tikrai geba perteikti vyro emocijas, geidulį, atskleisti tvirtą moters būdą ir aprašyti karštas sekso scenas.

Publishers Weekly

Meilė aplanko,
kai mažiausiai tikiesi

www.mazosiosknygos.lt www.facebook.com/mazosiosknygos